



SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

10/12

JULIAN LAMBOR (1901—1973)

Julian Lambor urodził się 15 I 1901 r. w Krakowie w rodzinie profesora gimnazjalnego. W 1919 r. otrzymał świadectwo dojrzałości w gimnazjum klasycznym w Nowym Sączu. Studia rozpoczął na Uniwersytecie Jagiellońskim, przeniósł się następnie na Politechnikę Lwowską, gdzie uzyskał w 1925 r. dyplom inżyniera hydrotechnika.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę zawodową. Do 1928 r. pracował w Nowym Sączu i Śniatynie na stanowisku inżyniera odcinkowego przy porządkowaniu i regulacji rzek. Później był kierownikiem budów w Dyrekcji Dróg Wodnych i Zarządzie Wodnym w Toruniu i w Tczewie. W 1934 r. został przeniesiony do Stryja na stanowisko kierownika Państwowego Zarządu Wodnego, a w 1938 r. przeszedł do Biura Dróg Wodnych Ministerstwa Komunikacji, gdzie na stanowisku radcy pozostał do wybuchu wojny.

W czasie okupacji przebywał w Warszawie, początkowo żyjąc wraz z rodziną z handlu, potem pracując przy regulacji Wisły przy robotach pomiarowych. Po powstaniu warszawskim został wywieziony do obozu w Ursusie, następnie pod Kraków.

W lutym 1945 r. zgłosił się do pracy w Lublinie i pojechał z grupą operacyjną na zachód w celu zorganizowania administracji na drogach wodnych. Został naczelnikiem Wydziału Regulacji Rzek w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu, a następnie dyrektorem Dróg Wodnych Okręgu Poznańsko-Szczecińskiego. Jednocześnie od 1947 r. wykładał w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Poznaniu, gdzie w latach 1951—53 był profesorem kontraktowym na Wydziale Budownictwa i prowadził Katedrę Budownictwa Wodnego. W 1948 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych na Politechnice Wrocławskiej.

W 1949 r. został przeniesiony do Warszawy na stanowisko naczelnego dyrektora PIHM, które sprawował do 1954 r. W 1951 r. habilitował się na Wydziale Inżynierii Politechniki Warszawskiej. Od 1953 r. pracował na PW jako samodzielny pracownik naukowy w Katedrze Budowy Dróg Wodnych i Regulacji Rzek na Wydziale Budownictwa Wodnego. Po uzyskaniu w 1954 r. tytułu profesora nadzwyczajnego pracował wyłącznie na PW w Katedrze Hydrauliki i Hydrologii, jednak w r. 1959 ponownie przyjął stanowisko naczelnego dyrektora PIHM i sprawował je do 1963 r.

W 1961 r. objął na nowym Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej Katedrę Hydrologii i Gospodarki Wodnej. W 1962 r. został mianowany profesorem zwyczajnym oraz członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk. W 1971 r. przeszedł na emeryturę.

W dorobku prof. J. Lambora znajdują się 124 publikacje, z czego 18 pozycji stanowią książki i skrypty. Pierwszą pracą, która zwróciła uwagę specjalis-

tów i zyskała autorowi międzynarodowe uznanie był referat na temat genezy lodu prądowego, przedstawiony na Walnym Zgromadzeniu Międzynarodowej Asocjacji Hydrologii Naukowej w Oslo w 1948 r. Początkowo prof. Lambor zajmował się problemami związanymi z regulacją rzek, potem zagadnieniami struktury opadów, a zwłaszcza deszczów nawalnych. Opracowanie przez niego nowych formuł na natężenie deszczów burzowych znalazło zastosowanie w różnych dziedzinach, jak budowa lotnisk, kanalizacja. Duże znaczenie mają też prace prof. Lambora dotyczące posuchy i stepowienia. Zawierają one ciekawe spostrzeżenia na temat zmian klimatycznych w Polsce i roli lasów jako regulatora zmian odpływu.

Prof. J. Lambor był twórcą pierwszej w Polsce katedry gospodarki wodnej. Stworzył zespół naukowy, zorganizował pierwsze studium podyplomowe z tego zakresu, napisał jeden z pierwszych w świecie podręczników na ten temat: „Podstawy i zasady gospodarki wodnej” (1965).

W l. 1960—70 pracował nad problemem prognoz hydrologicznych, doprowadzając do powstania własnej szkoły prognostycznej. Wynikiem tych prac były dwa pionierskie dzieła: „Metody prognoz hydrologicznych” (1962) i „Gospodarka wodna na zbiornikach retencyjnych” (1965). Pierwsze zostało w 1969 r. przetłumaczone na język angielski.

Prof. Lambor wykształcił wiele pokoleń inżynierów, wypromował 13 doktorów, 4 z nich są obecnie profesorami, a 3 docentami.

Pełnił wysokie funkcje w międzynarodowych i krajowych organizacjach naukowych. Był wiceprezydentem Europejskiej Asocjacji Regionalnej Światowej Organizacji Meteorologicznej, brał udział w pracach Międzynarodowej Unii Geodezji i Geofizyki oraz Międzynarodowej Dekady Hydrologicznej UNESCO. W 1965 r. sprawował funkcję eksperta Światowej Organizacji Meteorologicznej przy rządzie Libanu, w l. 1966—67 był ekspertem w Tunezji. Był organizatorem i członkiem Komitetu Naukowego Badań Wodnych (COWAR) w ramach Międzynarodowej Rady Unii Naukowych. W l. 1952—68 był prezesem Polskiego Towarzystwa Meteorologicznego i Hydrologicznego (później Polskiego Towarzystwa Geofizycznego). Został wyróżniony członkostwem honorowym Węgierskiego Towarzystwa Hydrologicznego (1962) i Czechosłowackiego Towarzystwa Meteorologicznego (1965). Przez kilka lat przewodniczył radom naukowym PIHM oraz Instytutu Geofizyki PAN.

Za swą działalność prof. J. Lambor był odznaczony Orderem Sztandaru Pracy II Klasy, Krzyżem Komandorskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Zmarł w Warszawie 14 IX 1973 r. i został pochowany na cmentarzu Powązkowskim (kwatery 161-IV-34).

Oprac. Marek Roman